

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. CPR-27465-8/ČJ-2024-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. CPR-27465-8/ČJ-2024-930310-V235 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 11. 4. 2024, č. j. KRPA-70614-12/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 18 měsíců a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Správní orgány nesprávně zohlednily skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil na cizineckou policii k řešení své pobytové situace, nikdy nebyl trestně stíhán, a proto podle praxe správních orgánů mělo být uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nijak nereflektovaly. V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Správní orgány podle žalobce způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když nezjistily všechna hlediska k posouzení přiměřenosti jeho dopadů na žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se již podrobně zabýval odvolacími námitkami žalobce, které se shodují s námitkami žalobními. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 27. 2. 2024 se žalobce dostavil na odbor cizinecké policie, aby vyřešil svou pobytovou situaci na území ČR. Žalobce měl v cestovním pase vylepeno již neplatné vízum Lotyšska typu D 180 s platností od 30. 9. 2022 do 23. 9. 2023 a rovněž vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 20. 11. 2022. Další oprávnění k pobytu nebylo v cestovním dokladu ani následnou lustrací zjištěno.
7. Následně bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl žalobce, že naposledy překročil hranice schengenského prostoru dne 20. 11. 2022 přes Maďarsko. Předtím byl v Turecku a v Lotyšsku. Do ČR přicestoval dne 11. 12. 2022 z Lotyšska před Polsko autobusem a od té doby tu pobývá nepřetržitě. Žalobce je zdrav, jeho manželka, děti a sourozenci žijí v X, v ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nikoho nemá. V domovském státě byl sousedy nařčen ze znásilnění, kterého se však nedopustil. Manžel údajné oběti vyhrožoval žalobci zabitím. Žalobce nemá na ČR žádné vazby kulturní, ekonomické ani sociální. Nemá zde ani žádné pohledávky, dluhy ani jiné závazky. Žalobce dále uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování z území ČR, vrátí se do X ke své rodině.

8. Součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 2. 2024, ev. č. ZS57067, podle kterého je vycestování žalobce do X možné, a rovněž potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra ČR ze dne 9. 8. 2024, č. j. MV-105220-2/OAM-2024.
9. Dne 11. 4. 2024 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 18 měsíců. V odůvodnění uvedla, že se žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že v ČR pobýval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 11. 3. 2023 do 27. 2. 2024.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2024 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. K odvolací námitce o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života uvedl žalovaný, že cizinecká policie se otázkou přiměřenosti zabývala, přičemž závěr o přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně odůvodnila na str. 3-5 prvostupňového rozhodnutí. Celá žalobcova rodina žije v X. Nedojde ani ke změně ekonomických poměrů, neboť žalobci posílá peníze jeho bratr žijící rovněž v X. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že doba zákazu vstupu na území členských států nebyla dostatečně odůvodněna. Z prvostupňového rozhodnutí podle žalovaného vyplývalo, že doba zákazu vstupu byla stanovena s ohledem na charakter a délku porušení právních předpisů, kdy žalobce svůj neoprávněný pobyt na území ČR nijak aktivně neřešil a k cizinecké policii se dostavil až po cca roce nelegálního pobytu. Žalovaný se ztotožnil se závěry cizinecké policie a uzavřel, že uložené opatření se stanovenou dobou zákazu vstupu v délce 18 měsíců považuje za přiměřené míře porušení zákona žalobcem, a rovněž za opatření odpovídající veřejnému zájmu.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. K jednání u Městského soudu v Praze dne 5. 12. 2024 se právní zástupce žalobce ani žalovaný s omluvou nedostavili, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
16. Úvodem soud konstatuje, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 11. 3. 2023 do 27. 2. 2024. Tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
17. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Dle této judikatury § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31).
18. Žalobce nesouhlasil se stanovenou dobou zákazu vstupu na území členských států a namítal, že podle správní praxe v obdobných případech mu mělo být uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku.
19. Žalobce sice v obecnosti uvedl, že délka mu uložené doby zákazu vstupu neodpovídá správní praxi žalovaného ve srovnatelných případech, avšak na žádný takový případ neodkázal. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud k této námitce uvádí, že je na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Správní orgány odůvodnily dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, tak, že byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby, přičemž bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost hodnotila cizinecká policie skutečnost, že žalobce se na odbor cizinecké policie sám dostavil a po celou dobu správního řízení spolupracoval. Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, podle kterého správní orgány tuto skutečnost při své úvaze opomenuly. Na druhé straně vzala v potaz skutečnost, že žalobce svou pobytovou situaci nijak aktivně neřešil a na území ČR pobýval nelegálně po dobu bezmála jednoho roku. Zejména délkou žalobcova neoprávněného pobytu je pak odůvodněna délka zákazu vstupu. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možné cizinci uložit dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace až na 5 let. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu. Zdejší soud pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Námitka není důvodná.

20. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

(5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

22. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
23. Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před správním orgánem I. stupně, tak před odvolacím správním orgánem, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdil a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu 18 měsíců, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobce je zdravý muž v produktivním věku. V X žije celá žalobcova rodina, jeho manželka, děti i sourozenci, se kterými je žalobce v kontaktu. Žalobcův bratr zasílá žalobci finanční prostředky na pobyt v ČR. Při návratu do domovského státu tak bude mít žalobce zázemí. Jak sám uvedl v protokolu o výsledku, vrátí se domů ke své rodině, kde bude svůj soukromý a rodinný život nadále plnohodnotným způsobem realizovat.
24. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporционаlita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze tedy přisvědčit ani druhé žalobní námitce, která rovněž není důvodná.

25. Soud neshledal ani rozpor napadeného rozhodnutí s judikaturou citovanou v žalobě, tedy konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, či rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31.
26. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje s ohledem na výše uvedené přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. prosince 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.